

De cotxes i vianants

Fa temps que observo que els éssers humans, en general, som inconformistes de mena. Ens agrada la queixa pel simple acte reivindicatiu de queixar-nos, a vegades, sense massa arguments ni raons que ens avalin. Si som vianants ens molesten els cotxes i el seu incivisme, si anem motoritzats els vianants ens semblen éssers temeraris i poc civilitzats. Tot sembla pensat per als vianants, quan anem en cotxe, oi?

I, doncs? Per què ens costa tant positivament la situació, fer una mirada neutra i relaxada, ser observadors sense ser excessivament crítics i, sobretot, ser resilients.

En les obres de la nova rotonda de la Bonavista de Manresa hi ha un clar exemple d'això. Els vianants es queixen perquè per fer un tram curt han de fer mans i mànigues i tarden molt més que abans, i, a més, els cotxes es planten enmig dels passos de zebra i els semàfors són massa ràpids i no hi ha temps de creuar. Per la seva banda, els vehicles es fan un tip de tocar el clàxon desesperats per les cues quilomètriques que, sigui l'hora que sigui, es formen tant si vas per la carretera de Vic com si vas pel Passeig. Els canvis de sentit despisten i no ens acaben d'anar bé per la ruta que estem acostumats a fer. La veritat és que sí que es respira un cert desordre, però,... algú sabria regular millor el trànsit de cotxes i persones en una zona tan conflictiva i de confluència com és Passeig-Carretera de Vic?

El cas és que en mig del caos i les crítiques, la pols a casa, el soroll de les obres i els clàxons, dels que hi vivim a prop, sortosament entenc -i estaria bé que molts entenguéssim- que és una situació provisional i, segurament, estudiada i necessària. Quan la desesperació s'apodera de nosaltres l'acció-reacció hauria de ser de respirar a fons, col·laborar i entendre que, a la llarga, la zona coexistirà amb la ciutat de manera tranquil·la i descongestionada. Quan sento les motos i els cotxes renegar des de la cuina, intento tancar els ulls i imaginar que bonic es veurà el barri quan tot estigui acabat -i en un cert silenci. Segurament aquell parell d'ancians que acostumem a veure sovint observant les obres entre les reixes deuen fer-ne una reflexió similar. Se'ls veu contents i entretinguts. Observadors de luxe, des d'una posició relaxada, d'un caos urbà que -encreuem dits- ha de deixar pas a una millora.

Això sí, dit sigui de pas, les obres de la Bonavista, i per extensió el cataclisme circulatori de la ciutat en general, posen en evidència, i ens haurien de fer reflexionar a tots, i sobretot als polítics -que són els qui tenen mà per fer-hi quelcom-, sobre la necessitat d'apostar per un model de ciutat més descongestionada de vehicles. Això, al meu entendre, no implica ampliar les zones blaves -no hi veig la relació-, sinó per fer una ciutat més adaptada als vianants i als vehicles no contaminants. Una ciutat més amigable per ser passejada -més zones verdes ajudarien. És clar que, el ciutadà també hi té alguna cosa a fer com, per exemple, deixar d'utilitzar el vehicle per a qualsevol menudesa. Manresa és una ciutat d'una dimensió justa per accedir, pràcticament, a tot arreu a peu, excepte, és clar, si hi ha condicionants que ho impedeixen -això donaria per a un altre article. M'ho reservo. Però, circular, per exemple, amb cadira de rodes i/o cotxet per la ciutat és una activitat digne de gimcana.

El cas és que des de la posició que estiguem podem ser capaços tots d'entendre a l'altre, si en tenim ganes -no dic que sigui fàcil. Potser aleshores tot serà més senzill, més civilitzat. Res no ens semblarà tan transcendental, sinó més aviat transitori i serem capaços de veure-hi més enllà, amb la mirada posada en l'observació de l'objectiu. Perquè, com diu un anunci que també desagrada a molts sobre un tal 1-0 -que no és un resultat futbolístic-, «Qui no sembla no recull».

Il·lustració: Maria Picassó